Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 93, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 17*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' *(Συνέχεια)*

Ἀλλὰ θὰ ἐπροτιμοῦσεν, ὡς εἴπαμεν, νὰ ποθάνῃ παρὰ νὰ φύσῃ στὰ χέρια τῶν τὸν θησαυρόν. Αὐτὸ πλέον τοῦ εἶχε γίνει μονομανία, ψύχωσις. Καὶ ὅταν συνέλαβε μετ' ὀλίγον τὴν τρελλοτέραν ἰδέαν, τὸ τολμηρότερον σχέδιον, δὲν ἐφοβήθη διόλου νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Ἡ ἀτραπός, τὴν ὁποίαν διήρχοντο ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἦτο τὸ χεῖλος ἑνὸς βαράθρου, τὸ ὁποῖον ἔχαινε κάτωθέν των εἰς βάθος εἴκοσιν ἕως τριάκοντα μέτρων.

Οἱ ὁδηγοί, συνηθισμένοι εἰς αὐτοὺς τοὺς δρόμους καὶ ἔχοντες πεποίθησιν εἰς τὰ ζῷά των, οὔτε κἂν ἐσυλλογίζοντο τὸν κίνδυνον ἑνὸς παραπατήματος. Ὁ Τζούλης ὅμως τὸν ἐσυλλογίζετο, ὄχι διὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἀλλ' ἀπεναντίας διὰ νὰ τὸν προκαλέσῃ.

Τὸ σχέδιόν του τωόντι δὲν ἦτο τίποτε ὀλιγώτερον, παρὰ νὰ κατρακυλήσῃ, μαζί μὲ τὸ μουλάρι του, εἰς τὸ βάραθρον. Καὶ ἅμα ἔφθανε κάτω, θὰ ἔβλεπε τί θὰ ἔκαμνε.

Τί παραφροσύνη! Ἡ πιθανότης ἦτον, ἐνενήντα τοῖς ἑκατόν, ὅτι θὰ ἐσκοτώνετο μὲ αὐτὸ τὸ κατρακύλημα· ἀλλ' εἶχε κ' ἕνα δέκα τοῖς ἑκατόν, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ γλυτώσῃ. Καὶ αὐτὸ τοῦ ἔφθανε. Διότι; ἂν ἔφθανε σῶος καὶ ἀπέραιος εἰς τὸ βάθος τοῦ βαράθρου, θὰ εἶχε καιρόν, ἕως νὰ ὑπάγουν νὰ τὸν εὕρουν, νὰ κρύψῃ τὴν περιουσίαν του εἰς μέρος ἀσφαλές.

Ἀφοῦ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὁ Τζούλης ἤρχισε νὰ καραδοκῇ τὴν κατάλληλον στιγμήν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ παράτολμον σχέδιόν του.

Εἰς τὸ βάραθρον

Ἡ εὐκαιρία αὕτη τῷ παρουσιάσθη ἑκατὸν μέτρα πάρα κάτω.

Ἐκεῖ ἡ ἀτραπὸς ἐσκιάζετο ἀπὸ ἓν πελώριον δένδρον μὲ κορμὸν ἰδιορρύθμου σχήματος, τὸ ὁποῖον εὐκόλως θὰ ἐγνωρίζεν ὁ Τζούλης, ἐν ᾗ περιπτώσει θὰ ἤρχετο ἀργότερα νὰ πάρῃ τὸν θησαυρόν. Αὐτὸ τὸ δένδρον θὰ τὸ εἶχεν ὡς *σημάδι*. Ἐκτὸς τούτου, ἡ πλευρὰ τοῦ βαράθρου, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἶχε θάμνους, ἀκόμη καὶ δένδρα, ποὺ θὰ ἐχρησίμευαν διὰ νὰ ἀναπαύσουν καὶ νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν πτῶσίν του.

«Καὶ ἀρχίζει ἀμέσως ἕνα φοβερὸν κατρακύλημα...» (Σελ. 134, στ. α')

Ὁ Τζούλης ὡμοίαζε μὲ τὰ ἐλεύθερα ἐκεῖνα στρουθία, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ λέγει κάπου, ὅτι εὐκόλως γίνονται ἀετοί. Διότι, μολονότι ἐνεθυμήθη τὸν πατέρα του, μολονότι θὰ ἤθελε, πρὸ τῆς τολμηρᾶς ἀποπείρας νὰ ἀφίξῃ τὸ χέρι τοῦ φίλου του Λουλοῦ, μολονότι ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτο ἀνοησία νὰ σκοτωθῇ αὐτὸς ἢ νὰ σακατευθῇ, διὰ νὰ σώσῃ ἓν χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἐλάχιστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἑκατομμυριούχου,—ἐν τούτοις, μ' ὅλ' αὐτά, δὲν ἐδίστασεν οὔτε στιγμήν. Ἡ φιλοτιμία, τὸ πεῖσμα, ἂν θέλετε, ἦτο ἡ βάσις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Παρισινοῦ. Δὲν ὑπεχώρει πρὸ οὐδενός. Ἦτο ὁ γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Γαβριὰ τῶν «Ἀθλίων» καὶ τοῦ μικροῦ τυμπανιστοῦ Μπαρά.

Ψυχρῶς, ἀπαθῶς, ἐμετροῦσε τώρα τὰ βήματα ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχεν ἐκλέξῃ...

Ἀκόμη εἴκοσι... ἀκόμη δέκα... ἀκόμη πέντε... Νὰ τὸ μεγάλο δένδρο!..

Εἶχε κατορθώσῃ σιγὰ-σιγὰ σύρων τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν ἄκρην-ἄκρην τῆς ἀτραποῦ, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περὶ αὐτόν.

Ἕνα τελευταῖον βλέμμα

πρὸς τὸν Λουλού, καὶ ἔξαφνα, πραδᾷ δυνατὰ τὸ κεφάλι τοῦ ζώου πρὸς τὸ μέρος τοῦ βαράθρου. Τὸ μουλάρι ἀνθίσταται, προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' εἶνε ἀργά. Ἡ δεξιά του ὁπλὴ γλυστᾷ ἐπὶ τοῦ βράχου, ποῦ σχηματίζει τὴν ἀτραπό. Τὸ ζῶον χάνει τὴν ἰσορροπίαν κ' ἐξαφανίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον, συμπαρασύρον τὸν ἀναβάτην.

Μὲ τὴν πτῶσιν αὐτήν, τὸ σχοινὶ ποῦ ἐκρατοῦσεν ὁ Μαρκινός, ἐτεντώθη (*) καὶ, διὰ νὰ μὴ παρασυρθῇ καὶ αὐτός, ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἀφίσῃ.

Καὶ ἀρχίζει ἀμέσως ἕνα φοβερὸν κατρακύλημα κατὰ μῆκος τῆς ἀπαιχρήμνου κατωφερείας. Ἄνθρωπος καὶ ζῶον, παίρνουν δυὸ-τρεῖς κουτρουβάλες.

«Ἐκύτταξε πρὸς τὰ κάτω..» (Σελ. 134, στ. β')

Ἀλλ' ὁ Τζούλης ἔχει συσπειρωθῇ ὡς σφαῖρα ἐπάνω εἰς τὴν ράχην τοῦ μουλαριοῦ καὶ σκεπάζων τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του, περιμένει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προστατεύει τὰς πράξεις τῶν τρελλῶν ἢ τῶν ἡρώων.

Εἰς τὴν ἐλιγγιώδη αὐτὴν κατάβασιν, βλέπει ἔξαφνα πλησίον του ἕνα ἀπὸ τοὺς θάμνους ἐκείνους, εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων εἶχεν ἐλπίσει πολύ.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ ἁρπάζει δυνατὰ ἕνα κλωνον. Ὁ κλωνος θραύεται, ἀλλ' αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐλαττώσῃ κάπως τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεως.

Ὀλίγον παρακάτω, τὸ σύμπλεγμα τοῦ Τζούλη καὶ τοῦ ζώου του προσκόπτει εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου.

Ὁ κρότος τῆς συγκρούσεως ἔφθασε μέχρι τῶν ταξειδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἔντρομοι. Καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς, ἐπρόφερε τὴν λέξιν «Γκεστόρμπεν!», ἡ ὁποία γερμανικὰ σημαίνει νεκρός.

Ἐν ἀσφαλείᾳ.

Εὐτυχῶς ὁ ξένος ἠπατήθη.

Κατὰ τοῦ δένδρου ἐκείνου εἶχε προσκρούσῃ μόνον τὸ μουλάρι, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμεύσεν εἰς τὸν ἀναβάτην του ὡς ἀσπίς.

Καὶ τώρα, μὲ σπασμένα τὰ πλευρά, τὸ δυστυχισμένον ζῶον ἐξέπνευσεν ἀγωνιωδῶς.

Ὁ Τζούλης ὅμως, σῶος καὶ ἀβλαβής, ἐκτὸς ἀσημάντων ἀμυχῶν, μὲ μεγάλην χαρὰν ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ἀκίνητον.

Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου τοῦ εἶχε σταματήσῃ εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ κρημνοῦ.

Ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος διετήρει ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν, ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ μὲ τὸ μαχαῖρι ποῦ εἶχε εἰς τὴν ζώνην του, ἔκοψε τὰ σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα τὰ πόδια του εἰς τὴν σέλλαν. Οὕτως ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὸ ἐκπνέον ὑποζύγιόν του.

Ἡ θέσις του εἶχε βελτιωθῇ πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐπιτύχῃ ἀκόμη ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, πασμένος ἀπὸ τὸ δένδρον, ἕως νὰ ἔλθουν νὰ τὸν βοηθήσουν. Τοῦτο διὰ τὸν Τζούλην θὰ ἦτο ἀποτυχία, διότι βεβαίως δὲν τῷ ἦτο δυνατὸν νὰ βγάλῃ τὸν θησαυρόν του καὶ νὰ τὸν κρύψῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν κρίσιμον θέσιν ὅπου εὑρίσκετο. Ἐξ ἄλλου τίποτε δὲν τὸν ἐπειθεν, ὅτι ὁ Μαρκήσιος θὰ ἐστέλλεν ἀνθρώπους πρὸς βοήθειάν του. Καὶ ἂν τὸν ἄφινε νὰ ποθάνῃ ἐκεῖ; Ἀντὶ πάσης θυσίας λοιπὸν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὡς κάτω.

Τότε τοῦ ἦλθε μία ἰδέα μεγαλοφυής.

Ἡ σελήνη εἶχε κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ μίαν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Οὔτε ὁ Τζούλης διέκρινε πλέον τοὺς λόφους, οὔτε αὐτοὶ βέβαια θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸν διακρίνουν εἰς τὸ σκότος τοῦ βαράθρου.

Ἐπῆρε τὰ σχοινιά, ποῦ εἶχε κόψῃ πρὸ ὀλίγου, τὰ συνέδεσεν ὅλα μαζί κ' ἐσχημάτισεν ἕνα σχοινὶ μήκους ἑπτὰ ὡς ὀκτὼ μέτρων.

Ἦτο ἄρα ἀρκετὸν διὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὸν πυθμένα τοῦ βαράθρου; Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο.

Τότε τὸ ἔδεσε στερεὰ ἀπὸ τὸ σωτήριον δένδρον καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ. Ὅταν δ' ἔφθασεν ὡς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σχοινίου, ἐκύταξε πρὸς τὰ κάτω.

Μὲ ὅλον τὸ σκότος, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὰς λευκὰς κηλῖδας τῶν πετρῶν καὶ συνεπέρανεν ἐκ τούτου, ὅτι δὲν ἦτο κρεμασμένος πολὺ ὑψηλά.

Καὶ ἄφισε γενναίως τὸ σχοινί....

Ἡ καλή του τύχη ἠθέλησε νὰ πέσῃ ἐπὶ ἐδάφους ὑγροῦ, μαλακοῦ, διότι ἕνα ρυάκι διέσχιζε τὸ βάθος τῆς φαράγγος ἐκείνης, τὸ ὁποῖον, τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων βροχῶν, θὰ μετεβάλλετο εἰς χείμαρρον.

Ἐπιτέλους ὁ Τζούλης ἀνέπνευσεν. Εἶχε σωθῇ. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι κ' ἐκύτταξε τὸν ἐλιγγιώδη κρημνόν, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε κατρακυλήσῃ. Ἡ κορυφὴ ποῦ διεγράφετο ὡς μαύρη γραμμὴ ἐπὶ τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ τόσον ὑψηλά, μὰ τόσον ὑψηλά, ὥστε ὁ Τζούλης, συλλογισθεὶς μὲ τί τρόπον κατέβη ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

«Μωρέ, τί σοῦ εἶμαι!»

Ἀλλὰ δὲν ἐχρονοτρίβησε πολὺ διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν κρημνόν καὶ τὸν ἑαυτόν του· εἶχεν ἄλλο νὰ κάμῃ, πολὺ σπουδαιότερον.

Ἠκολούθησε τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου, μετρῶν τὰ βήματά του καὶ ψηλαφῶν τὰ πλευρὰ τοῦ βράχου διὰ νὰ εὕρῃ κανένα κοίλωμα. Εὗρεν ἕνα ἀλλ' ἦτο στενόν. Μὲ τὸ μαχαῖρί του τότε ἄβειασε τὸ χῶμα ποῦ τὸ ἔφραττε, καὶ κατώρθωσε νὰ νοίξῃ εἰς τὸν βράχον μίαν τρύπαν σὰν ἕνα μεγάλο πεπόνι.

Δὲν τοῦ ἐχρειάζετο μεγαλητέρα διὰ νὰ κρύψῃ δύο ἑκατομμύρια.

Κατόπιν ἔδγαλε τὴν βλούζαν του, ἐξήλωσε τὸς φόδρας κ' ἐπῆρεν ἀπὸ μέσα τὰ χαρτονομίσματα. Ἔκαμε τὸ ἴδιον διὰ τὸ πανταλόνι του, ἄβειασεν ἐπίσης καὶ τὰ ὑποδήματά του. Τὰ ἐδίπλωσεν ὅλα μὲ τὴν βλούζαν, ἡ ὁποία ἦτο ἀπὸ δυνατὸν ἀδιάβροχον ὕφασμα, καὶ ἔδεσε τὸ πακέτο μὲ τὸ σχοινί, ποῦ τοῦ εἶχεν ἤδη χρησιμεύσῃ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, παρετήρησεν, ὅτι τὸ σκότος δὲν ἦτο πλέον τόσον πυκνόν. Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ὁ οὐρανὸς ἐχρωματίζετο ὑπορρόδινος. Τὸν Μάϊον, εἰς τὸ Μαρόκον, ἐξημερώνει πολὺ ἐνωρίς.

Ὁ Τζούλης ἦτο φοβερὰ ἐξηντλημένος κ' ἐπονοῦσεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τότε μόνον παρετήρησεν, ὅτι τὸ ὑποκάμισόν του εἶχε κηλῖδας αἵματος καὶ ἠσθάνθη εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ τσούξιμον μιᾶς πληγῆς.

Ἐπῆγε τότε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ρυάκι κ' ἐπλύθη. Τὸ δροσερὸν νερὸν τὸν ἀνεζωογόνησε. Ὅταν δ' ἐτελείωσε καὶ αὐτὴν τὴν «τουαλέττα», εἶχεν ἐξημερώσῃ ἐντελῶς.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ Τζούλη ἦτο νὰ παρατηρήσῃ γύρω του, διὰ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ εὕρισκεν ἀργότερα τὴν τρύπαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκρυψε τὴν περιουσίαν του. Κ' ἔλαβε τρία διάφορα σημεῖα ἀναγνωρίσεως: τὸ δένδρον, εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ὁποίου εἶχε μείνῃ τὸ πτῶμα τοῦ μουλαριοῦ· τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰδιοτρόπου σχήματος δένδρον τῆς ἄνωθεν ἀτραποῦ, καὶ ἕνα βράχον πυραμοειδῆ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς φαράγγος. Οὕτω θὰ ἦτο εὔκολον νὰ προσδιορίσῃ ἐπακριβῶς τὴν θέσιν τοῦ νέου του χρηματοκιβωτίου.

«Λαμπρά! ἐσυλλογίσθη χαρούμενος. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Καὶ σὲ εἴκοσι χρόνια νὰ ξαναγυρίσω, θὰ τὸ βρῶ ἀμέσως».

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλῃ, καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας, αἱ ὁποῖαι ἔπληττον λοξῶς τὴν φάραγγα, ὁ Τζούλης διέκρινε μεγάλην κίνησιν πεζῶν ἐπὶ τῆς ἄνωθεν ἀτραποῦ.

«Τί, τί; ἔκαμε. Μήπως οἱ λῃσταὶ σκοπεύουν νὰ ἔλθουν νὰ μὲ πάρουν; Θὰ ἐπροτιμοῦσα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ μὴ μοῦ ἔκαμναν αὐτὴν τὴν τιμήν!»

Ἐνῷ ἐπερίμεναν νὰ ἐξημερώσῃ.

Αὐτὸ συνέβαινε πράγματι.

Ἄμα ἔμαθεν ὁ Μαρκήσιος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐκρημνίσθη ἦτο ὁ Τζούλης, διέταξε νὰ σταθοῦν.

Ὁ Λουλού, σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύπην του, ἔτρεξεν εἰς τὸν πρώην γραμματέα καὶ τὸν ἱκέτευσε νὰ στείλῃ βοήθειαν εἰς τὸν δυστυχῆ του φίλον.

— Κύριε Λουλού; τῷ ἀπεκρίθη ὁ κακοῦργος μὲ τὴν πολλαιάν του ἐκείνην εὐγένειαν· θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε ὅσον εἶνε νύκτα. Ἂς σταθοῦμε ἐδῶ ὡς νὰ ξημερώσῃ, καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε ἂν ὁ φίλος σας ζῇ ἢ ἂν ἐσκοτώθη.

— Ἄχ, κύριε Δυπόν! κύριε Δυπόν! ἱκέτευεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου. Μὴ μοῦ τὸ λέτε πῶς ἐσκοτώθη!.. Ἐγὼ ἐλπίζω...

— Ὅλα γίνονται, κύριε Λουλού· ἀλλὰ τὸ τοίχωμα τοῦ κρημνοῦ εἶνε κατακάθετον καὶ τὸ βάθος τουλάχιστον τριάντα μέτρα.... Τελοσπάντων θὰ ἰδοῦμε. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶνε ἡμέρα.

Καὶ μὴ θέλων νὰ εἴπῃ περισσότερα, ὁ κακοῦργος διέταξε τὰ τῆς σταθμεύσεως. Δύο ἄνδρες ἐτάχθησαν ὡς σκοποί, ὁ ἕνας τριακόσια μέτρα ἔμπροσθεν καὶ ὁ ἄλλος τριακόσια μέτρα ὀπίσω. Τὴν φροντίδα τῆς φρουρήσεως τοῦ Λουλοῦ τὴν ἀνελάμβανεν ὁ κ. γραμματεὺς αὐτοπροσώπως.

«Φθάνει ποῦ χάσαμε τὸν ἕνα, εἶπε. Εὐτυχῶς μᾶς μένει ὁ καλλίτερος. Ἂς τὸν διατηρήσωμε!»

Ὁ δυστυχὴς Λουλοὺ ἐπέρασεν ἐν ἀγωνίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός. Ὅλην τὴν ὥραν ἐσυλλογίζετο τὸν Τζούλην του, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο, κατέκειτο ἴσως εἰς τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο βάραθρον....

Ἐπιτέλους ἐξημέρωσεν.

Ὁ Λουλοὺ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν φύλακά του, ἀλλ' ὁ κ. Δυπόν, ὁ ὁποῖος ἐμισοκοιμᾶτο, τὸν ἐπρόλαβε κ' ἐσηκώθη μόνος του.

— Κύριε Λουλού, τῷ εἶπεν ὡς πάντοτε εὐγενῶς· φέγγει ἀρκετά· εἰμποροῦμεν νὰ ἀρχίσωμεν τὰς ἐρεύνας μας.

— Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε! σᾶς εὐχαριστῶ! ἐφώναζεν ὁ Λουλοὺ, εὐτυχὴς ποῦ εὕρισκεν ὀλίγον οἶκτον εἰς τὸν λῃστήν. Δὲν θὰ πῆτε ὅμως νὰ μοῦ λύσουν αὐτὰ τὰ σχοινιά, ποῦ μὲ πονοῦν;

—Ἀμέσως! ἀπεκρίθη ὁ πρώην γραμματεύς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 126.

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 128)

Ὁ ἐπισκέπτης εἰσήχθη. Ἦτον ὁ κ. Μορτανά, ὁ κοσμηματοπώλης τοῦ κόμητος Δε-Πλερβίλ, καὶ κρατοῦσε μία ἀδαμαντοθήκη.

Τότε ὅλα ἐξηγήθησαν.

Ὁ εὐφυὴς ἀστυνομικὸς εἶχε ζητήσῃ ν' ἀντικαταστήσῃ γιὰ ὀλίγες ἡμέρες τὸν Ἐρίκοῦ Μακλοὺ γιὰ ν' ἀσφαλίσῃ τὸ πολύτιμον περιδέραιον. Ἦταν πεπεισμένος ὁ Ἐρβελὶν ὅτι μὲ ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα ποῦ θὰ ἐλάμβανε ἡ ἀστυνομία, ἡ συμμορία Πλὸκ ποῦ εἶχε διακλαδώσεις παντοῦ, ἴσως ἀκόμη καὶ στὸ μέγαρον Δε-Πλερβίλ, θὰ πραγματοποιοῦσε τοὺς σκοπούς τες. Εἶχε πάει στὸν κ. Μορτανὰ καὶ τοῦ τὰ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὅλα. Τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα περιδέραιον ἀπὸ ψεύτικα διαμάντια ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τὸ ἀληθινό. Γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ εἶχαν χρειασθῇ δύο ἡμέρες. Ὁ Ἐρβελὶν εἶχε τοποθετήσῃ τὸ ψεύτικο περιδέραιον μέσα στὴ βιτρίνα, στὴ θέσι τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τὸ ἀληθινὸ, τὸ εἶχε παραδώσῃ στὸν ἴδιον τὸν κ. Μορτανά.

«Ἡ Βερανζέρα ἐξύπνησε στὰ γύματα τῆς μαμᾶς της...» (Σελ. 128, στ. α')

— Λοιπόν, ἔκαμε ὁ κ. Κράμπ, ἡ συμμορία Πλόκ....

— Ἐπῆρε τὸ ψεύτικο, εἶπε ὁ κ. Μορτανὰ γελῶν, χάρις εἰς τὴν συνετὴν πρόνοιαν αὐτοῦ τοῦ νέου. Ἡ—ὄψις τοῦ ἀγαθοῦ κ. Λαρὸς εἶχε φαιδρυνθῇ.

— Ἐρβελίν, εἶπε, σὲ συγχαίρω. Εἶσαι πολὺ ἐπιτήδειος.

— Μὴ μὲ συγχαίρετε ἀκόμη, κύριε διευθυντά. Θὰ εἶμαι ἄξιος συγχαρητηρίων μόνον τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ συλλάβω τὸν Πλόκ. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσω ἐγώ, τότε θὰ μὲ πιάσῃ ἐκεῖνος. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση.

5. Σκύλος ληστοῦ.

Στὰς 18 Μαρτίου τὸ βράδυ, ἕνα Σάββατο, ὁ Ἐρβελὶν ἦτο καλεσμένος στοῦ φίλου καὶ συμπατριώτου του Λουδοβίκου Λερά. Ὁ Λουδοβίκος Λερὰ ἔδινε τραπέζι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐρβελὶν ποῦ, ὅπως ἐνθυμεῖσθε, ὠνομάζετο Ἰωσὴφ καὶ εἶχε ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἑορτήν του.

Ὁ ἀστυνομικός μας λοιπόν, ἀφοῦ ἐσχόλασε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του, ἔφθασε κατὰ τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Λουδοβίκου, στὴν ὁδὸν Ρεμπεβάλ, ποῦ εὑρίσκεται στὴ συνοικία τῶν Γηλόφων-Σχωμῶν.

Ἡ συνοικία αὐτὴ δὲν εἶνε ἀσφαλὴς τὸ βράδυ. Μὲ τὰ ἁπλᾶ της σπίτια, ποῦ δὲν ὑπερβαίνουν τὰ τρία πατώματα, ἔχει τὴν ὄψι τοῦ παλαιοῦ λαϊκοῦ Παρισιοῦ. Κοντὰ στὴς εὐθηνὲς κατοικίες, ὅπου μένουν ἥσυχοι καὶ φιλόπονοι τεχνῖται, εἶνε πεισμένα πολλὰ πανδοχεῖα πενιχρά, ὅπου οἱ ἄστεγοι ἐργάται εὑρίσκουν ἄσυλον τὴν νύκτα ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς. Ἐννοεῖται, ὅτι στὰ πανδοχεῖα αὐτὰ τὰ μαλώματα καὶ τὰ γρονθοκοπήματα εἶνε σύχνα· γιατὶ δὲν ξενίζονται μέσα πάντοτε ἄνθρωποι τίμιοι, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς καὶ ἄνθρωποι ὑποπτοι, κακοποιοὶ κάθε εἴδους. Στὴ συνοικία τῶν Γηλόφων-Σχωμῶν βλέπει κανεὶς ἀκόμη καὶ καπηλεῖα ἐξωτερικοῦ ἀμφιβόλου, ποῦ οἱ θαμῶνες των δὲν εἶνε καθόλου φιλήσυχοι. Τὰ καπηλεῖα αὐτὰ χρησιμεύουν κάποτε καὶ ὡς παγίδες, ὅπου ἡ ἀστυνομία κάνει ἐπιτυχεῖς συλλήψεις.

Τέτοια ἦταν ἡ συνοικία, ὅπου ὁ Ἐρβελὶν θὰ περνοῦσε τὴ βραδυὰ τῆς 18ης Μαρτίου.

Τὸ γεῦμα ἐποικίλλαν διηγήσεις ἀναμνήσεων τῆς πατρίδος. Καὶ ἡ ὧρες ἐπέρασαν τόσον γρήγορα ποῦ οἱ φίλοι ἐμείναν ἔκπληκτοι, ὅταν ἄκουσαν νὰ σημαίνῃ δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ὁ Ἐρβελὶν ἐσηκώθη.

—Δὲν εἶνε φρόνιμο, εἶπε, νὰ ἀγρυπνοῦμε ὡς τέτοια ὥρα. Εὐτυχῶς ἔχω μαζί μου τὸ ρεβόλβερ μου, γιατὶ ἡ συνοικία σας δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀσφαλής.

Καθὼς ἔβγαινε, ἡ κ. Λερὰ τοῦ ἔδωκε ἕνα μικρὸ δέμα λέγουσα:

— Εἶνε τὰ κόκκαλάκια τοῦ πουλιοῦ μας. Τὰ ἐμάζευσα γιὰ τὸ σκυλάκι σας, γιὰ τὸν καλό σας Πιερρό.

—Ὤ! σᾶς εὐχαριστῶ. Εἶνε δίκηο νὰ ἔχῃ καὶ ὁ Πιερρὸ τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὸ συμπόσιό μας.

Ὁ Ἐρβελὶν ἄφισε τοὺς φίλους του κι' ἐπροχώρησε μέσα στὸ σκότος· γιατὶ στὰ μέρη αὐτὰ ὁ φωτισμὸς εἶνε πολὺ ἀνεπαρκής. Κατέβαινε τὴν ὁδὸν Ρεμπεβάλ, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Λεωφόρον τῆς Πολίχνης. Ἀλλὰ μόλις εἶχε διατρέξῃ εἴκοσι μέτρα κι' ἐσταμάτησε ἀπότομα.

Ἕνας σκύλας φοβερός, ἕνας πελώριος μολοσσός, ἐστέκετο ἀνωρθωμένος μπροστά του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ὁ Τοτός ἔχει ἕνα λαμπρό νουνό, τὸν κ. Νικόδημο, ὁ ὁποῖος τὸν χαϊδεύει πολὺ καὶ κάμνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τοῦ εἶνε εὐχάριστος. Ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε τώρα τί ὡραῖα ποῦ τοῦ ἀντιποδίδει ὁ κύριος βαπτιστικός του τῆς καλωσύνες του!.. Μιὰ μέρα, ποῦ ἔκανε κρύο, ὁ κ. Νικόδημος ἐκάθητο μπροστὰ στὸ τζάκι κ' ἐδιάβαζε ἡσυχα τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ πονηρὸς Τοτός, ποῦ ἀφορμὴ πάντα ζητοῦσε διὰ νὰ κάνῃ τὸν καλὸν ἄνθρωπο νὰ θυμώνῃ, μπῆκε σιγὰ σιγὰ στὸ δωμάτιο... Ὁ κ. Νικόδημος, βυθισμένος στὸ διάβασμα, δὲν τὸν ἄκουσε καθόλου. Καὶ ὁ βαπτιστικός ἐστάθη ἐκεῖ ἀπὸ πίσω του, σκεπτόμενος τί κακὸ νὰ τοῦ κάμῃ. Ἐ! δὲν ἦταν δὰ κανένα πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς, διὰ νὰ μὴ τὸ εὕρῃ. Αὐτὸ τὸ βρῆκε γρήγορα.

Καὶ ἅμα εἶδε ὅτι ὁ νουνός του, ἐκεῖ ποῦ ἐκάθητο, ἀπεκοιμήθη, ὁ Τοτὸς ἐπῆρε ἕνα κουβάρι σπάγγο χονδρό, τὸ ἐξετύλιξε, κ' ἔδεσε καλὰ τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ σπάγου στὴ ράχι τῆς καρέκλας, καὶ τὴν ἄλλη στὸ πόμολο τῆς θύρας. Ὁ κατεργαράκος ἐλο-

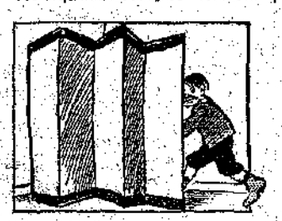

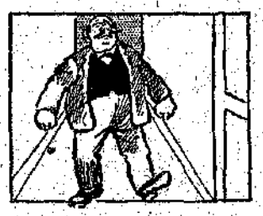

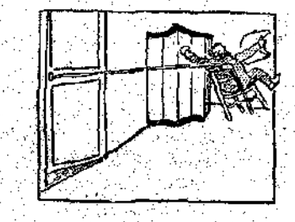

γάριαζεν, ὅτι ὁ πρῶτος ποῦ θὰ ἔμκαινε στὸ δωμάτιο, καθὼς θἄνοιγε τὴν θύρα, θὰ ἔριχνε κάτω τὸν νουνὸ Νικόδημο καὶ θὰ ἦταν πολὺ ἀστεῖο... Πράγματι, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ θέαμα, ὁ Τοτὸς ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν. Καὶ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του κάτω στὸν κῆπο. Κάποιον ἐμάλωνε... ἦταν θυμωμένος... «Τόσο τὸ καλύτερο, ἐσυλλογίσθη ὁ Τοτό, θὰ τραβήξῃ τὴν πόρτα μὲ περισσότερη ὁρμή. Γέλια ποῦ θὰ κάμω!...» Καὶ νά, ἀκούει σὲ λίγο τὰ βήματα τοῦ πατέρα του ἔξω στὸ διάδρομο. Τὸ πόμολο στρέφεται μὲ κρότο καὶ ἡ θύρα ἀνοίγει. Ὁ νουνὸς Νικόδημος, ποῦ τραντάζεται στὴν καρέκλα του, ἐξυπνᾷ ἔντρομος, Σύγκρισις, πρὸ ὀλίγου νὰ διαβάζῃ ὅτι κάπου ἔγεινε μεγάλος σεισμός. «Ὦ διάβολε! ἐσυλλογίσθη, τὰ ἴδια θἄχωμε κ' ἐδῶ!» Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ μπαμπᾶς τοῦ Τοτοῦ, αἰσθανόμενος ἀντίστασι ἐπὶ τῆς θύρας, τὴν ἐτράβηξε τόσο δυνατά, ὥστε ἡ καρέκλα ἀναποδογυρίσθη καὶ ὁ κ. Νικόδημος ἔπεσε κάτω ἀνάσκελα.

«Σεισμός! ἐφώναξε καλὰ τῶπα ἐγώ!.. Αἰ τὰ πλευρά μου!..» «Μπᾶ! τί ἔπαθες, Νικόδημε; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ πατέρας σοῦ ἦλθε ζάλη;..» Ὁ Τοτός, πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια, κ' ἐδάγκανε τὰ χείλη του διὰ νὰ μὴν ἐκραγῇ. Ἀπὸ τὸ σχοινὶ ὅμως ποῦ συνέδεε τὴν καρέκλα μὲ τὴν θύρα, οἱ δύο φίλοι ἐνόησαν τί συνέβη. «Ἀ, ἐκεῖνο τὸ ζιζάνιο, ὁ Τοτὸς μοῦ ἔπαιξε πάλι αὐτὴ τὴν ἄσχημη φάρσα!» εἶπεν ὁ νουνός.—«Ποῦ εἶνε, νὰ τὸν διορθώσω ἐγώ;» ἐφώναξεν ὁ πατέρας. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀκούονται τὰ γέλια τοῦ Τοτοῦ, ποῦ δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ τὰ κρατήσῃ. —Ἐδῶ μοῦ εἶσαι; Τώρα νὰ ἰδῆς!» Καὶ ὁ μπαμπᾶς ἁρπάζει τὴν ξισκουίστρα τῶν χαλιῶν — σωστὸ κνοῦτο—καὶ μετρᾷ τὰ πλευρὰ τοῦ Τοτοῦ. Ἀ τί ὡραῖο ξύλο! Σᾶς βεβαιῶ λοιπόν, ὅτι ὁ Τοτὸς ἔκλαψε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχε γελάσῃ...

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

—Ἀκοῦστε νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία ποῦ ἔγινε σὲ μιὰ ἐπαρχία, ὅπως μοῦ διηγεῖτο ἡ μαμά μου, ἔλεγεν ἡ μητέρα στὰ κορίτσια της, ὅταν ἑτοιμάσθηκαν νὰ πᾶνε στὸν τάφο τῆς γιαγιᾶς των τὸ ψυχοσάββατο.

Ἤτανε μιὰ ἀρχοντοπούλα, ποῦ μόλις εἴκοσι μέρες εἶχε χήσει τὴν μανούλα της. Κάθε Παρασκευὴ λοιπὸν τὸ εἶχε τακτικὸ νὰ βρίσῃ λίγο στάρι καὶ νὰ στείλῃ κι' ἕνα πρόσφορο στὴν ἐκκλησία ὡς ὅτου σαραντίσῃ ἡ θανή της. Αὐτὸ ἦταν πολὺ καλὸ γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς μακαρίτισσας, τῆς ἔλεγαν, καὶ ἡ φιλόστοργος κοπέλλα δὲν ἤθελε καμμιὰ ἑβδομάδα ν' ἀφίσῃ παραπονεμμένη τὴν ψυχὴ τῆς μάνας της.

Μιὰ λοιπὸν ἀπὸ τὴς Παρασκευές, σηκώθη μὲ λαχτάρα, ὅπως πάντα, ἑτοίμασε τὸ στάρι καὶ τὸ πρόσφορο καὶ τἄδωκε τῆς δούλας νὰ τὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιά, ἀφοῦ πρῶτα τὰ ράντισε μὲ κάμποσα πικρὰ δάκρυα καὶ τὰ ἔψαλλε μὲ βουβοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς της.

Σ' ἕνα παράμερο δρομάκι κι' ἀπὸ ἕνα μικρὸ σπιτάκι, ἔβγαιναν κάτι φωνίτσες μικρῶν παιδιῶν, σὰν μικρῶν χελιδονιῶν ὅταν περιμένουν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα τὴ μανούλα τους νὰ τὰ ταΐσῃ, καὶ ἐφώναζαν κι' αὐτὰ κι' ἐγύρευαν ἀνυπόμονα τὴ γλυκειὰ ὀψὶ τοῦ καρβελιοῦ ποῦ θὰ μοιραζόταν δίκαια, γλυκὰ ἀπὸ τὴ μητερίτσα τους. Ἐκείνη ὅμως ἡ δύστυχη, ἀφοῦ μὲ σπαρακτικὴ ἀπελπισία ἔρριψε τὴ τελευταία ματιὰ στὸ ἀδέλανο δουλάπι, ἦλθε κοντά τους, τὰ χάϊδευσε μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ τὰ παρηγόρησε μὲ μιὰ εὐεργετικὴ, ψεύτικη ἐλπίδα, πῶς τὸ ψωμὶ θ' ἀργήσῃ λίγο νὰ γενῇ σήμερα, ὡς ὅτου τὰ καϊμένα, περιμένοντας μπροστὰ στὸ ἄδειο τραπέζι, ἀποκοιμηθοῦν μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ἐλπίδας.

Ἡ μάνα σκυθρωπή, καταπικραμένη ἔστεκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας της, ὅταν ἐξαφνα φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ ἡ δούλα τῆς ἀρχοντοπούλας νὰ περνᾷ γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὸ στάρι καὶ τὸ πρόσφορο στὰ χέρια.

— Στάσου, τῆς λέει ἡ μάνα μὲ τὸ θάρρος ποῦ τὴν ὤπλιζε τὸ μαρτύριο τῶν παιδιῶν της· ποῦ πᾶς, κορίτσι μου;

— Στὴν ἐκκλησιά, ἀπαντᾷ ἡ δούλα. Πάω νὰ δώσω αὐτὸ τὸ πρόσφορο νὰ μνημονεύσουν τὴν κυρά μου.

— Ἄκου, κορίτσι μου, τῆς λέει. Σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ φωλιὰ ποῦ βλέπεις ἐδῶ πέρα, τρία παιδάκια ὀρφανὰ, νηστικὰ, κλαίοντας ἀποκοιμήθηκαν. Μισθὸς πεῖρ μεγάλος θἄναι γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς κυρᾶς σου, ἂν τὸ ψωμάκι αὐτὸ τὸ φάνε τὰ ὀρφανά μου.

Καὶ λυγμὸς ἔπιασε τὴ δύστυχη μητέρα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ μιλιά της...

Ἡ δούλα, ἀφοῦ ταλαντεύθηκε λιγάκι, δειλὰ δειλά, ἔδωκε τὸ πρόσφορο στὴ χήρα κι' ἔφυγε. Ἤρθε στὸ σπίτι κι' ἀρχίνησε γρήγορα τὴν δουλειά της γιὰ νὰ μὴ βρῇ καιρὸ ἡ κυρά της κι' τὴ ρωτήσῃ ἂν ἔκανε τὸ θέλημα κι' ἀναγκασθῇ νὰ τῆς πῇ ψέμμα.

Τὴν νύχτα ἕνα φανερὸ ὄραμα ἀνησύχησε ὅλο τὸ σπίτι.

Ἡ ἀρχοντοπούλα εἶδε μ' ἀνοικτὰ σχεδὸν τὰ μάτια τὴν μητέρα της νὰ τὴν χαϊδεύῃ στὰ πόδια, νὰ τὴν ἡσυχάζῃ ἀπὸ τὴ τρομάρα της καὶ νὰ τῆς λέῃ. «Παιδί μου, πολλὲς φορὲς ὡς τώρα μοῦκανες λειτουργιὲς καὶ μοῦστελνες τὸ στάρι, μὰ σὰν σήμερα ποτὲ δὲν εὐχαριστήθηκα. Ἔχε τὴν εὐχή μου». Κι' ἀφοῦ τῆς εἶπε γελαστὴ τὰ λόγια αὐτά, χάθηκε σὰν ἄσπρο σύννερο.

Ἡ κόρη πετάχθη τρομαγμένη καὶ διηγήθη στὸν ἄντρα της τὸ τί εἶδε. Φώναξε τὴ δούλα, τὴν ρώτησε ἂν ἄλλαξε ἐκκλησιὰ σήμερα, ἂν ἔδωκε σ' ἄλλο παπᾶ πεῖρ εὐλαβικὸ ἀπὸ τοὺς πρώτους τὸ πρόσφορο, καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν τῆς φοβισμένης δούλας, ἔμαθε τὴν ὡραία ἀλήθεια.

Ἀπὸ τότε τὰ ψυχοσάββατα ἔπερνε τὸ στάρι καὶ τὰ πρόσφορα κι' ἀντὶ νὰ τὰ στέλνῃ στὴν ἐκκλησιά, τὰ μοίραζε στὰ ὀρφανὰ παιδιά, καὶ κάθε φορὰ ἔβλεπε τὸ ἴδιο πρῶτο χαμόγελο τῆς πεθαμένης μάνας νὰ γλυκαίνῃ τὰ ὀνειρατά της.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Το Ρυάκι

Στ' ὁλοκάθαρο τὸ ρυάκι
Τρέχει τρέχει τὸ νεράκι
Σιγαλά.
Κάθε χόρτο ποὺ εἶνε μπρός του
Στὸν κατήφορο ὁ ἀφρός του
Τὸ κυλᾷ.

Καθιστὴ σὲ μιὰ πεζούλα
Μιὰ πασίχαρη παιδούλα
Τὸ κυττᾷ,
Ξύλα ρίχνει χώρια χώρια
Καὶ νοιῶζει τὰ βαπόρια
Θωρηκτά.

Πάρα πέρα δυὸ ἀγοράκια
Μὲ γυμνὰ τὰ ποδαράκια,
Παχουλά,
Περπατοῦν μέσα στὸ αὐλάκι
Καὶ θολώνουν τὸ νεράκι,
Τί καλά!

Καθισμένη ἐκεῖ σιμά τους
Μὲ χαμόγελο ἡ μαμμά τους
Γὰ κυττάζει.
Καὶ στὸν Πλάστην ὕμνους ψάλλει
Ποὺ τῆς Ἄνοιξης τὰ κάλλη
Μᾶς μοιράζει.

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ πρώτη πίπα

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ πίπα μὲ τὸ ἀλόκοτον σχῆμα, εἶνε καμωμένη ἀπὸ ἕνα μόνον κομμάτι ξύλου. Προσφέρθη εἰς τὸν σὲρ Οὐάλτερ Arieghe ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Εἶνε ἴσως ἡ πρώτη πίπα ποῦ εἰσήχθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἀφθονία καρπῶν

Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ ἕνα κλῶνον μιᾶς ἀγλαδιᾶς ἀπὸ τὸν δενδρόκηπον τοῦ κ. Μ. Π. Σαβαρῦ, κτήματίου εἰς τὴν Κουτάνσην τῆς Μάγχης (Γαλλία). Μόνον ὁ κλῶνος αὐτὸς ἔχει ἐπάνω του πενηντατέσσαρα ἀχλάδια!

Τὸ πρωτότυπον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Πρόβλημα.

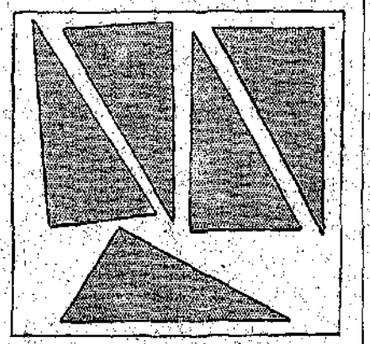

Ἰδοὺ πέντε τρίγωνα. Πρόκειται νὰ σχηματίσετε ἕνα τέλειον τετράγωνον, κόπτοντες ἐν τῶν τριγώνων αὐτῶν εἰς δύο καὶ ἀφίνοντες τὰ ἄλλα ἀκέραια.

β'.) Παίγνιον

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΒΑ	ΣΥΓ	Α	ΚΗΣ	ΒΕ
ΣΑ	ΤΣΑΣ	ΠΑΣ	ΒΑΡ	ΓΡΟΣ	ΣΙ
ΤΟ	ΡΩΦ	ΚΗΣ	ΖΑΠ	ΑΡ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἓξ μεγάλων Ἑθνικῶν Εὐεργετῶν.

γ'.) Φωνηεντόλιπον

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Πολωνοῦ Ἀστέρος

σν - θν - κ - χρ - κν

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ἀρχαία αὐτὴ παροιμία.

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Πρωτοπίστης τῶν Δολλαρίων

Vivant sans corps,
Parlant sans voix,
Chacun m' endent

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδέουται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικλείστου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 15ου φύλλου

α'.) Ὁ σύντροφος τοῦ ἑξημεριδοπώλου εὑρίσκεται ἐὰν ἀναστρεψῇ ἡ εἰκὼν, εἰς τὸ ἄνωθεν τοῦ προσώπου του διάστημα, μὲ μάτι τὸ κεραμίδι τοῦ κασκέτου του.—β'.) La necessité donne de l'industrie.—γ'.) Ἥλιος, Σελήνη, Κομήτης, Κρόνος, Ἄρης, Ποσειδῶν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαφάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Ιδε τὰν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ἐπιστρέφαμε μὲ τὸ δάσκαλό μου ἀπὸ τὸ κυνήγι. Κατασκοτωμένοι ἀπὸ τὴν κούραση καθήσαμε νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ νὰ τσιμπήσουμε κάτι στὸν ἴσκιο μιᾶς καρυδιᾶς. Ὤ! τί γλυκὸ ἦταν ἐκεῖνο τὸ ψωμοτύρι! Μὰ μᾶς τὸ ἔχοψαν ἀπάνω στὴ γλυκὰ τὰ τρυγόνια καὶ οἱ τσαλαπετεινοί.

«Γιὰ δές, μοῦ λέγει ὁ δάσκαλός μου, τρυγόνια μᾶς ἔρχονται. Σὺ κάθησε ἐδῶ καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ τὰ προυγγίξω νὰ ἐλθουν πρὸς τὴν καρυδιά». Ἔμεινα σκυμμένος καὶ περιμένα. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ καρυδιὰ ἐφιλοξένησε εἰς τὰ κλωνιά της παρακάνω ἀπὸ εἴκοσι τρυγόνια.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου κόντεψε νὰ μοῦ πέση τὸ δίκανο. Ἕνα «μπάμ» ἀκούσθηκε καὶ συγχρόνως σχεδὸν ἔπεφταν δύο τρυγόνια, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. «Μπράβο μὲ μιὰ, δύο κατέβασες.— Ὄχι· τὸ ἄλλο κλαίει τὸ παῖρι του» ἀπήντησα. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἀδειάσω καὶ τὴν ἄλλη κάνη στὸ ζωντανό, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ δασκάλου μου μὲ διέκοψε. «Μή, μή, παιδί μου, καὶ εἶνε κακούργημα» εἶπε· ἀλλὰ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔδειχνε ὅτι ἔκλεε. Γυρίζω καὶ τὸν βλέπω νὰ σπογγίζη τὰ μάτια του.

Εὐαίσθητος Βράχος

ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Στὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν

Κτύπησε ὁ κώδων, τί χαρά. Αἱ τάξεις ἀνοίγουν μία μία καὶ τὰ παιδιὰ βγαίνουν χαρούμενα ὡσὰν πουλιὰ τῶν ὁποίων ἤνοιξε τὸ κλουβί. Τὰ μικρὰ τρέχουν καὶ γελοῦν, αἱ ὀλίγον μεγαλύτεραι διωργανώνουν παιγνίδια, κ' ἐμεῖς αἱ μεγάλαι περιπατοῦμεν μὲ προσοχὴ τὴν σοβαρότητα. Λὲν λησμονοῦμεν ὅτι, ἤμεθα ἡ μεγαλυτέρα τάξις τοῦ σχολείου. Τὰ παιδάκια τοῦ νηπιαγωγείου παίζουν κυνηγητὸ καὶ κρύβηκαν ἕνα τρόπο θαυμάσιο γιὰ νὰ μὴ πιάνωνται ποτέ· κανεὶς δὲν «τὰ φυλάει». Δηλαδὴ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τὰ πιάσῃ.

Τὰ γέλια καὶ αἱ φωναὶ γίνονται ὁλοένα ζωηρότερα. Τὰ πουλιὰ κελαδοῦν, ὁ ἀέρας τραγουδεῖ μέσ' στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, καὶ ὁ ἥλιος, βλέπων τὴν χαρὰν καὶ τὰ τρελλὰ παιγνίδια τῶν μαθητριῶν, γελᾷ καὶ αὐτός, ψηλὰ στὸν οὐρανό. Εὐθυμία καὶ φαιδρότης βασιλεύουν. Μὰ τὸ διάλειμμα τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπᾶμεν, δὲν διαρκεῖ πολύ. Πάλιν κτύπησε ὁ κώδων. Α! δὲν τὸν ὑπεδέχθησαν ὅπως πρῶτα μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια. Τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν σιωπηλὰ καὶ ξαναμπῆκαν στὰς τάξεις των.

Ὁ ἥλιος γελᾷ ἀκόμη καὶ τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν, ἀλλὰ τὰ εὔθυμα κορίτσια δὲν εἶνε πλέον στὴν αὐλή. Μελετοῦν ἀπάνω, στὰς τάξεις των, μαθαίνουν πολλά, πολλὰ πράγματα, καὶ ὅταν ὁ καθηγητής τους δὲν τὸ βλέπῃ, κυτάζουν τὸν κῆπον μὲ λαχτάρα. Ζηλεύουν τὰ πουλιὰ καὶ τὴς πεταλοῦδες ποῦ παίζουν ἐλεύθερα ἐνῷ τὰ παιδιὰ μελετοῦν.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Ἀρετή: Πρᾶγμα εἰς πάντας ἐθιστόν, διότι δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἡ χαλίνωσις τῶν παθῶν.

Δόξα: Ὀπαδὸς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς παιδείας. *Ἐγκράτεια*: Κατὰ τὸν Σωκράτη κρηπὶς τῆς ἀρετῆς.

Εὐτυχία: Ἀδελφὴ τῆς ἐργασίας.

Μελέτη: Τὸ μόνον πρᾶγμα δι' οὗ ἠμπορεῖ νὰ ἀνυψωθῇ κανεὶς εἰς μέγαν βαθμόν.

Παιδεία: Φορεὺς προόδου καὶ εὐτυχίας. Διὰ ταύτης λέγει ὁ Κοραῆς, δύναται νὰ ὁδηγηθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας.

Χαράν ἀληθῆ δοκιμάζουν μόνον τὰ παιδιὰ καθὼς καὶ ὁ ἔχων καρδίαν ἀγνὴν ὅσον ἡ παιδική.

Τὸ ψεῦδος κατὰ τὸν Μ. Ναπολέοντα δὲν χρησιμεύει, ἀφοῦ ἔστω ὅτου πιστευθῇ ἓν, χρειάζονται τοὐλάχιστον ἄλλα δέκα.

Χάραν.

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Εἶνε δυὸ δρόμοι στὴ ζωή:
Μοναχικός, μ' ἀνθοσπαρμένος,
Στὸ λόγγο ὁ ἕνας χαρωμένος,
χωρὶς μουρμούρες πάει καὶ βοή.

Μόλις κανένας τὸν πρασέχει
Ὅταν περνᾷ ἐκεῖ σιμά του;
Σὰν τὸ νερὸ ποῦ σ' ἄμμο τρέχει
Κὰι πνίγει ὁ ἄμμος τὸ μουρμούρισμά του.

Ὁ ἄλλος μοιάζει φουσκωμένο
Ἀπὸ τὴν κοίτη ποταμό,
Λίωνια καταδικασμένο
Μὲ γρίνιες νὰ κυλᾷ καὶ μὲ θυμό

Ὁ ἕνας ἔχει τέλος ὅμως
Δὲν ἔχει ὁ ἄλλος πουθενά.
Ὁ πρῶτος τελειώνει δρόμος
Ἐκεῖ ποῦ ὁ ἄλλος ἀρχινᾷ.

Κ' ἂν ἐρωτᾷς ἡ κοινωνία
Τί ὄνομα στοὺς δρόμους δίνει,
Στὸν πρῶτο: Μετριοφροσύνη,
Στὸν δεύτερο: Φιλοδοξία.

Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον

ΠΩΣ ΗΥΡΕ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ ΤΟΥ

Γάσκων τις, ἀπολέσας τὸν ἵππον του, ἐτοιχοκόλλησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως τὴν ἑπομένην ἀπειλητικὴν προκήρυξιν.

«Ὁ εὑρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη κάποτε καὶ ὁ πατήρ μου εἰς παρομοίαν περίστασιν».

Μετά τινας ἡμέρας, ὁ ἵππος ἐπιστρέφει πραγματικῶς εἰς τὸν κύριόν του.—

—Ἀγαθὴ τύχη, ἐφώναξεν ὁ Γάσκων, ἐὰν δὲν μοῦ τὸν ἔφερον καὶ σήμερον θὰ μεταχειριζόμην τὸ μέσον τοῦ μακαρίτου πατρός μου.— Καὶ ποῖον μέσον μετεχειρίσθη ὁ μακαρίτης;» ἠρώτησεν ὁ ἐπιστρέψας τὸν ἵππον.— «Ἀπολέσας καθὼς ἐγώ, τὸν ἵππον του, ἀπεκρίθη ὁ Γάσκων, καὶ μὴ ἀνευρὼν αὐτόν, ἐφορτώθη ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του τὸ ἐφίππιον, καὶ τοιουτοτρόπως ἐπέστρεψε πεζὸς εἰς τὴν πατρίδα του.»

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*) *Θηλυκὸς Διάβολος*

ΤΟ ΑΣΤΟΧΑΣΤΟΝ

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου XI οἱ νόμοι τῆς ὑγιεινῆς εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν ἐτηροῦντο καὶ τόσον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ βασιλεὺς δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὴν καθαριότητα. Ἡμέραν τινά, ἐνῷ οὗτος διέβαινε τὸν ἀντιθάλαμον τῶν ἀνακτόρων, εἰς εὐγενὴς παρετήρησεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ βασιλέως μίαν ψεῖραν. Την συνέλαβεν εὐσεβάστως μεταξὺ δείκτου καὶ ἀντίχειρος.

—Τί κάμνεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησεν ὁ μονάρχης.

Ὁ εὐγενὴς, στενοχωρημένος, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀναιδείας του,

—Μία ψεῖρα; εἶπε Λουδοβίκος ὁ XI. Ἐ! καὶ τί μὲ τοῦτο; Μήπως δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος ὅπως καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὑπηκόων μου;

Καὶ ἐκραγεῖς εἰς γέλωτα, ἔχωσε μὲ τρόπον ἐν χρυσοῦν λουδοβίκιον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐκπλήκτου εὐγενοῦς. Τοῦτο διεδόθη μεταξὺ τῶν αὐλικῶν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας κατώτερός τις ἐξ αὐτῶν, θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριόν του, κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἕνα ψύλλον εἰς τὸν ὦμόν του.

—Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

—Ἀ! τίποτε σπουδαῖον, Μεγαλειότατε· ἕνας ἄπλοῦς ψύλλος.

—Ἕνας ψύλλος, χωριάτη, ἕνας ψύλλος εἶπες; Μήπως μ' ἐξέλαβες γιὰ τὸν σκύλλον σου;

Καὶ ἐνῷ ὁ ἀστόχαστος αὐλικὸς κατέπνιγε τὴν ἐντροπήν του, ὁ βασιλεὺς διέταξεν ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του, νὰ δώσουν εἴκοσι ῥαβδισμοὺς εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον κόλακα.

Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαγευμένη Ἀμυγδιά βλέπει εἰς ἕνα παγκάκι τῶν Τριῶν Καμαρῶν τὴν ἐπιγραφήν:

«Fraichement verni» (Φρεσκοβαμμένον)

«Τί νὰ θέλει νὰ κῇ «σκέπτεταικαι ξόνει τὴν μύτην της. Γιὰ ἄς κοττάξω».

Καὶ βγάζει ἕνα γαλλο-ἑλληνικὸν λεξικὸν τῆς τσέπης, καὶ κάθεται ἡσύχως εἰς τὸ παγκάκι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 *(οἱ ἑξῆς:* ***5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)*** πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 *οἱ ἑξῆς:* ***1, 8, 9, 11, 12, 14, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1914.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ τῶν ἐργατῶν τυπογράφων ἔληξε καὶ ἡ «Διάπλασις, ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου, τυπώνεται πάλιν, ὅπως πρῶτα, εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀποστολοπούλου. Ξαναβλέπετε λοιπὸν τὰ στοιχεῖα καὶ τὸν ρυθμὸν ἐν γένει ποῦ ἔχετε συνειθίσει τώρα τόσα χρόνια. Εἰσθε εὐχαριστημένοι;

Ἴδυα λάθος ποῦ μοῦ διέφυγεν: Εἰς τὴν σ. 112 Γωνίαν τοῦ 11ου φύλλου, ἐξέχασα νὰ σημειώσω ὅτι οἱ σταυροί, καθέτως, ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ σημειώνω τώρα, διότι αἱ λύσεις ἐκείνου τοῦ φύλλου εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἀπριλίου.

Ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας* συμφωνεῖ μὲ ὅσα ἔγραψεν ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* περὶ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος λέγει: «Κατ' ἐμὲ, γυναῖκες δικηγόροι θὰ ἐκέρδιζον πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, διότι ταῖς ἁρμόζει καλλίτερα αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα.».—Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἀλλοῦ γυναῖκες δικηγόροι, ἀλλὰ δὲν κερδίζουν περισσότερον. Ὅσον διὰ τὴν δυσμένειαν ποῦ σοῦ ἔδειξεν ὡς τώρα ὁ κλῆρος, βεβαίως δὲν εὐθύνομαι ἐγώ.— Ἐὰν δὲν ἐφηφίσθη ἐν ψευδώνυμον εἰς μίαν προκριματικὴν ἐκλογὴν, εἰμπορεῖ ὁ κάτοχός του νὰ τὸ ἀνανεώσῃ ἢ νὰ πάρῃ ἄλλο, ἐντὸς τῆς ἑπομένης τριμηνίας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ψηφισθῇ κατὰ τὴν νέαν ἐκλογήν.

Ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* μοῦ διηγεῖται σήμερα τὸ ἑξῆς: «Μία μέρα, στὸ σχολεῖό μας λέγαμε γιὰ ἐπιμέλεια καὶ μιὰ μαθήτρια εἶπε μιᾶς ἄλλης:— Ἐσὺ εἶσαι ἡ πρώτη τῆς τάξεως.— Σὲ λίγο ἔφυγε ἐκείνη, καὶ ἡ πρώτη γυρίζει καὶ μοῦ λέει:— Τὸ πίστευε, φαντάστου! Μὰ ὅλες ξέρουν, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ ἐπιμελής.— Δὲν εἶπα τίποτε, ἀλλὰ εἶμαι βεβαία, ὅτι ἀφοῦ ἔφυγα, θὰ τὸ εἶπε σὲ καμμιὰν ἄλλη. Ἔ, λοιπόν, σᾶρσει αὐτό; Πές το ἀνανδρία, ὀπορισία, ἀπάτη, πές το ὅ,τι θέλῃς. Μὰ καλὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ πῇς.» Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀντίρρησιν!

Δὲν εἶνε καὶ τόσον δύσκολον, *Ἐλευθεροωθεῖσα Ἤπειρος*, νὰ εὑρίσκῃς θέματα διὰ νὰ μοῦ γράφῃς. Πρῶτον, βλέπεις, εἰς τὸν κύκλον μας ἀνακινοῦνται τόσα ζητήματα, ἢ ζητηματάκια, ὥστε πάντα ἔχει κανεὶς νὰ σκέπτεται καὶ νὰ σχολιάζῃ, νὰ λέγῃ τὴν γνώμην του τέλος πάντων. Ἔπειτα εἶνε αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν εἰς σέ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἔχῃς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ζωήν. Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς τὰς κυριωτέρας. Ἔπειτα εἶνε αἱ ἀπορίαι ποῦ θὰ σοῦ γεννῶνται. Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ τὰς γράφῃς διὰ νὰ σοῦ τὰς λύω. Χίλια θέματα τελοσπάντων εἰμπορεῖς νὰ εὑρίσκῃς.

Καὶ ποῦ νὰ τὰ εὕρω τώρα, *Ρεζεντά*; Εἶνε ὁλόκληρον βουνὸν ἀπὸ χειρόγραφα, ποῦ διὰ νὰ τὸ φάξω, θὰ ἤθελα ὁλόκληρον ἡμέραν. Ἀφίνω δὲ ὅτι κάθε τόσον τὰ παλαιότερα κομμάτια, ὅσα δὲν εὑνοεῖ ὁ κλῆρος ἐντὸς πέντε, ἑξ, ἑπτὰ μηνῶν, τὰ καίω, διὰ νὰ μὴ γεμίζῃ τὸ σπίτι χαρτιά. Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω· ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Τὸ δεκάλεπτον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου.

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, Ἀσκήσεις νὰ μὴ μοῦ στείλῃς, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. Δὲν μαντεύεις τὴν αἰτίαν ποῦ μερικαὶ ταινίαι γράφονται μὲ τὸ χέρι, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶνε τυπωμέναι; Ἡ ἀπεργία! Εἰς τὸ προσωρινὸν τυπογραφεῖον, μόλις ἠμπορεύσαν νὰ μοῦ τυπώνουν τὸ φύλλον. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας του τὸ παλαιόν, θὰ τυπωθοῦν καὶ αἱ ταινίαι, ἔννοια σας.

Τὰ ἑξῆς μοῦ διηγεῖται τὸ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*: «Ὁ διδάσκαλός μας ἐμάζευσε προχθὲς καμμιὰ εἰκοσαριὰ Νάτ Πίγκερτων καὶ Νὶκ Κάρτερ καὶ ἀφοῦ ἄναψε μιὰ καλὴ φωτιά, τὰ πέταξε μέσα. (Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ἐμάζευσε ἀπὸ παιδιά). Ἐμεῖς οἱ συνδρομηταί σου πατήσαμε κάτι γέλια, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σχεδόν...ἔκλαιαν» Γιατί τόσον καταλάβαιναν τὸ ὀυμφέρον των τὰ ταλαιπωρα παιδιά...

Σ' εὐχαριστῶ δ' ὅσα ἐνθουσιαστικὰ γράφεις, *Φαέθων*, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχετε ὅλοι στὸ σπίτι. Κάμε λοιπὸν συνδρομητὴν αὐτὸν τὸν φίλον σου, ἀφοῦ ἔχει ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ μέλλον τοῦ Τοτοῦ» τοῦ *Μεγάλου Ναπολέοντος*· — «Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐλπίδος» τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*· — «Πρὶν καὶ τώρα» τῆς *Τρικυμιώδους Θαλάσσης*·—«Γλυκεῖα μαμμά μου, σύ!» τῆς *Πρωκηπίσης τῶν Δολλαρίων*·—«Σκηνὴ τοῦ δρόμου» τῆς *Μεγάλης Καρδιᾶς*·—«Παιδικὴ Ζωή» τοῦ *Φάωνος*.—Διάφορα τοῦ *Ἕλληνος τοῦ Κύκλου*·—«Ἡ Φυτολογία» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*·—«Λύπη παιδιοῦ» τοῦ *Κύματος*· «Χθές, σήμερα, αὔριο» τοῦ *Τέλλου*· *Ἄγρα*·—«Λέων καὶ Ἀλώπηξ» τοῦ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*·—Μικρὰ διάφορα, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα, Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια κλπ. διάφορων.

Ἀπορρίπτονται: «Εὐχὴ πρὸς τὴν Πατρίδα».—«Ἔλα, χελιδόνι».— «Ἡ Γαλανὸ λευκὴ» (ἄτεχνα ὅλα).—«Ἡ Ἐξομολόγησις» (πασίγνωστον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1914. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Αἴγλη* τοῦ *Ἑλληνισμοῦ*, α. (Κ.Κ.) *Ὀνειροπόλος Καρδιά*, κ. (Μ.Δ.) *Δοξασμένο Σίφνος*, κ. (Κ.Δ.) *Ἀφρισμένον Πέλαγος*, α. (Γ. Κ. — Ποία ἡ διεύθυνσίς σου;)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:— ἡ *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανολευκὴ* (0) μὲ *Πρωκηπίσσαν τῶν Δολλαρίων Σκληρὰν Εἰμαρμένην*, *Ὑπόδουλον Ἑλληνίδα*, *Χανουμάκι*,— ἡ *Ἐλευθεροωθεῖσα Ἤπειρος* (0) μὲ *Ἀκακίαν*, *Ἔφιδρον Μπιμπίκον*, *Ζεφυριτίδα*, *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *11ην Νοεμβρίου*, *Ἑλληνομένον Κλαριόνων*— ἡ *Καρμηλίτις* (0) μὲ *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*,— ἡ *Ὀνειροπόλος Καρδιά* (0) μὲ *Πεθαμένα Ὄνειρα*, *Τσιγγάνικο Βάλς*, *Ἔφεδρον Μπιμπίκον*, *Ἥρωα Μπιζανίου*, *Ἄγγελον τοῦ Πόνου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φεγγαροπαίδο* (φωτογραφία ἐλήφθη) *Βυζαντινὸν Ἀετόν* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 1381· δὲν τὰ εἴπαμε, ὅτι δὲν δημοσιεύονται ὅλα τὰ ἐγκρινόμενα;) *Ἑλληνίδα* (νὰ σὲ ἴδω λοιπόν!) *Ἔνδοξον Σοῦλι* (ναὶ μὲν κάθε φυλλάδιον αἱ Ἀσκήσεις ἔχουν ἄλλην προθεσμίαν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν λύσεων· πάντοτε ὅμως ἡ προθεσμία αὐτὴ εἶνε δύο περίπου μηνῶν τοῦ σημερινοῦ π. χ. αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Μαΐου· τοῦ ἑπομένου πρέπει νὰ εἶνε μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου, τοῦ μεθεπομένου μέχρι τῆς 15ης, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐνόησες τώρα;) *Ἀκτίνα Χ.* (καὶ ἄλλοι πολλοὶ διεμαρτυρήθησαν· ἀλλ' ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* ἔδωσε ἤδη ἱκανοποιητικωτάτην ἀπάντησιν) *Ἑρμιλίδα* (ἔστειλα) *Δοξασμένον Ρήνον* (εὐτυχῶς, τὸ τετράδιον αὐτὸ δὲν εἶχε σταλῇ ἀκόμη καὶ ἔκαμα ἐγὼ τὴν διαγραφήν) *Δαφνοστεφῆ Γαλανόλευκον* (δὲν ἔχουν Σχολεῖον οἱ Πρόσκοποι· νομίζω μόνον γραφεῖον ἢ συνεντευκτήριον· ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῦ· ὅποιος ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους φίλους μας εἶνε Πρόσκοπος, ἂς μᾶς πληροφορήσῃ) *Πρωκηπίσσαν τῶν Δολλαρίων* (δὲν ξέρω διατί· ἀλλ' εἶνε ταχτικὸς καὶ ὑποθέτω, ὅτι θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ) *Μεγάλην Καρδιὰν* (ἀπὸ τὸ καλόθι ἐσώθη· νὰ ἰδοῦμε μόνον ἂν θὰ κληρωθῇ) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (ἐννοεῖ, ὅστερ ἀπὸ τόσες φοιτητικὲς φασαρίες· ναί, πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιευθοῦν ἀποτελέσματα καὶ εἰμπορεῖς νὰ ἐλπίζῃς) *Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (χαίρω πολὺ τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἤρεσε καὶ ἐλπίζω ὅτι, ἂν ἐπιμείνῃς, θὰ διαπρέψῃς) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (καὶ τὰ «ἐλάχιστα» εἰς τὸ ξεσπάθωμα ἔχουν ἀξίαν· μακάρι νὰ ἔκαμναν ὅλοι «ἐλάχιστα»!..) *Ὀμηριάδα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, ἀλλὰ σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν πρὸς τὴν *Ἀκτῖνα Χ.*) *Τρελλὴν Νεράϊδαν* (ἔστειλα) *Φάωνα* (ἔχει καλῶς· ἐνεκρίθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) *Τρυποκάρυδο* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· ἀλλὰ πρόσεχε εἰς τὸ ἑξῆς τὴν ὑγείαν σου) *Πολικὸν Ἀστέρα* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ καταβάλῃς καὶ τὴν ὀλίγον περισσοτέραν προσπάθειαν ποῦ χρειάζεται· ἔστειλα) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (ἔστειλα) *Κῦμα* (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη· σ' εὐχαριστῶ πολύ) *Λυδίαν Λίθον* (αὐτὸ τὸ τσάι δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, διότι δὲν σκοπεύω νὰ πυκνώσω τὴν ἔκδοσιν· ὅλα τὰ παιδικὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου εἶνε τὸ πολὺ ἑβδομαδιαῖα· δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα δὲν ἐκδίδεται κανένα!) *Ραψῳδὸν* (ἀκατάλληλον διὰ τὸν κύκλον μας· στέλλε κανὲν ἄλλο παιδικώτερον) *Λατρευτὴν Κυανόλευκον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (κ' ἐδῶ τῆς προαλλες ὀλίγον· ἔλειψε νὰ χιονίσῃ· ἀλλὰ τώρα πάλιν ὁ καιρὸς διωρθώθη) *Ὀνειροπόλον Καρδιάν*, *Ἐν Τούτῳ Νίκα*, *Ἤχωα τοῦ 1913* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Μαρτίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκλείσουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφιά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 27ης Μαΐου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

167. Λεξίγριφος

Ἐν Κσάτος τῆς Ἀσία;
Εὐθὺς θὲ φανερώσης,
Ἐάν τὸν κάτοικόν' του
Μὲ ἄνθη στεφανώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμοποῦλου

168. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Μὲ γᾶ ἁπλῶς ἑνώνω
Αἰγύπτιον Θεὸν
Καὶ πόλιν φανερώνω
Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

169. Συλλαβόγριφος

Γράμμα μὲ ζῶον ἐὰν συνδέσῃς
Κοινὸν ὄχεῖον θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεράϊδας

170. Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἐγεις μέσα ἀπὸ κεφάλι.
Ἕνα γράμμα ἂν μοῦ ἀλλάξῃς,
Δὲν πιστεύω νὰ τρομάξῃς
Ποῦ ἕνα πλοῖον θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σωφραζέτας

171. Ψαροκόκκαλον

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Θεὸς ἀρχαῖος, καρπός, ἄγριον ζῶον, τύπος ἀνθηρός, νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ, ἄνθος, κατάφυτος τόπος, καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοκούλας

172. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 2	= Ρήτωρ.
2 8 2 7 3 2	= Ἀρχαία πόλις.
3 5 6 7 1 3 2	= Λατῖνος ποιητής.
4 5 1 7 1 6 2	= Εἶ; τῶν 30 Τυράννων.
5 6 4 8	= Ποτόν.
6 5 4 7 3 2	= Ζῶον.
7 6 5 2 3 2	= Ἀρχαία πόλις.
8 5 6	= Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

173. Φωνηεντόλιπον

στγνς - ὀτς - πτρς - κλνσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

174. Ἐπιγραφή

Σ Ο Δ Ι Ρ Τ
Υ Π Ε Ρ Π Α
Ε Κ Σ Η Ν Θ

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφὴ
Ποῦ εὐκολα θὰ διοβασθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

175. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε παρχικὰ των ἀποτελοῦν μίαν τῶν Ἀρετῶν:

Στενός, διάφορος, ἀρνοῦμαι, κοιμοῦμαι, δύσκολον, νέος, νύξ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

176. Γρῖφος

						ναί ναί ναί
						ναί ναί ναί
		τεβ				ναί
ε	ἰ	τεβ	ρ'	τεβ	ἦν καὶ	αἴρω — ναί ναί
		τεβ		τεβ		χον ναί ναί
		τεβ				ναί
						ναί νοῖ ναί
						ναί ναί ναί

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόδου

Τέλος τοῦ 142ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἄρχεται ὁ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1-2

1. Ἀλκιβιάδης (Ἄλκη, βία, δίς.)—2. Λύτης - λύτης. — 3. Ἰτέα. — 4. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή. — 5. *Ἡ Ἑλλὰς ἐδοξάσθη* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Η καὶ κατόπιν κυκλικῶς.)— 6. Τὸ ἴδιον εἶνε Ι — 7. ΕΣΤΙΑ (ΤένΕδος, ΠερΣεύς, ἄρΤος, Μάτια, φάλΑινα.) — 8. Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε. — 9. *Ἡ ἀσυνέπεια ἔχει συνεπείας* (ἴα σὺν ἐπὶ αε - χεῖ σὺν ἐπὶ ας.)

10. Μελιντίς (μέλι, ντί, τίς.) — 11. Χίλων - Μίλων. — 12. Μίνως - Σίμων - Κίμων. — 13. Ἥρως, Ἥρα.

14. Η Ε Σ 15. Διὰ τοῦ Α:

Σ Ε Ο
Ι Ν Ν Ι Α Β Α
Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν Α Δ Α Μ
Ι Φ Δ Β Α Φ Ω
Μ Ω Ο Α Μ Ω Σ
Η Ν Σ

16. *Ἀρετῆς οἰκεῖον ἀδικίαν μισεῖν* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐκ τῶν κάτω δὲ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐναλλάξ).

17. Σ Σ Η Σ
Ο Α Χ Ο
Ρ Β Γ Ν
Υ Π Ε Ω Α Ρ Μ Ι
Σ Ν Μ Α Ο
Ο Ο Φ Β
Σ Σ Η Η

18. ΜΑΡΤΙΟΣ - ΙΑΠΩΝΙΑ (ΜάΙος, ΆρΑράτ, ΡόΠαλον, ΤαΩς, ἸωΝᾶς, Ὅσιρις, ΣΑμ.) — 19. Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησε. — 20. *Σὺν θεοῖς οὐδενὸς ἀπορήσομεν* (σὺν - θε εἰς ῥοῦ - ἓν - ὡς - ἀπορ - εἰς ω μεν.)

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΑΤΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὀνόματι «ΚΡΑΤΑΙΑ ΕΛΛΑΣ» πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν, ἰδίως ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Χαλκίδι. Συνδρομὴ τριμηνιαία λεπτὰ 60. Διεύθυνσις: Σύλλογον «Κραταιὰ «Ἑλλάς», Poste-restante, Ἀθήνας.

Πρόεδρος: ΞΕΛΙΓΩΜΕΝΟΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ
Ἀντιπρόεδρος: *Αἱματοβαφὴς Μακεδονία*
Γραμματεῖς: *Κυματίζουσα Κυανόλευκος*
Ταμίας: *Κλάδος Δάφνης*
Σύμβουλοι: *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλλάς*, καὶ *Ἀήττητος Κορυτσαῖος*. *(ΙΔ',36)*

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Ἀτρόμητος Σωφραζέττα, Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Δοξασμένο 1913, Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 28η Ὀκτωβρίου, 21η Φεβρουαρίου, Ἰστὸς Ἀράχνης, Μέγας Στρατηλάτης, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Ταυταλιανός.

Ὑποψήφιοι δημοψηφίσματος, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῆς «*Δόξης*» καὶ τῆς «*Νέας Ἑλλάδος*»

Παιδιὰ μὴ μὲ ξεχνᾶτε
ΑΦΡΟΕΣΣΑ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

Ἀνταλλάσσω ταχ. δελτάρια πανταχόθεν· προτιμῶ καλλονός. Ἀπάντησις ταχίστη. *Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων*, ὁδὸς Πολυκλείτου, 16, Ἀθῆναι. *(ΙΔ',40)*

Πάντες ψηφίσατε τὸ ἀληθῶς ὡραῖον ψευδώνυμον:
ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 14ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 139.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Σ. Κουτσουβέλης.
ΒΕΛΚΑΣ. Ἀριάδνη Μ. Σταυρίδου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Γ. Ἀθανασιάδης, Χαρ. Γ. Διαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ: Θεοδ. Α. Κουβαρᾶς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Ἠλ. Πουλόπουλος, Διον. Α. Φωτόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Σπ. Α. Καράλλης.
ΚΩΝΣΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαΐδου.
ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΥ: Κ. Γ. Παπαχριστόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Φρουταρελᾶς, Ντιντῆς Ι. Φαρμακιδῆ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελές.
ΡΑΧΑΙΣ (Γορτυνίας): Ν. Παπαδόπουλος.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ν. Θ. Νικολαΐδης, Μαρίκα Θ. Νικολαΐδου.
ΥΔΡΑΣ: Ἀνδρ. Ζουρντός, Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου (13,14).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἰθάκῃ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Α. ΚΟΥΒΑΡΑΣ ὁ ὁποῖος ἐγγεγραφὴ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων. — 2549.